

Lázár Bence András

A rúzsért cserébe

*A lábakat hát, jól van, elfogadom.
De a rúzsért cserébe majd elviszlek
vacsorázni. Azt hiszem, olyan nő vagy.
Felnézel, ölelsz, csókot adsz.*

*Most kint eső esik, de idővel az ablakokat
is hó fedi majd. Havunk. Tél lesz, vagy alig ősz.
Azt hiszem, szeretsz valakit. Itt nincs szükség rám.*

*Felnézel. Aztán ölelsz. Futni jársz.
Futsz. Menekülsz egy tél elől, hogy aztán emlékek
nélkül érjen a tavasz. Csókot adsz, aztán beszélsz.
Táncolni jársz. Táncolsz. Lenézel. Lenézünk.
Nők, férfiak egy párkány alatt.*

*Nincs szükség rám. Még ősz van, vagy alig tél.
Vagy tél, és alig ősz. Futni jársz. Táncolni.
Futsz. Táncolsz. A lábaid, hát jól van,
elfogadom, megfeszültek a harisnya alatt.*

*

*Zakómban papírkendőök. Rúzsfoltok.
Letöröltem a szád. Nyakadon emlékekkel
menekülsz. Kerülsz egy sarkon. Szerelmesek
ölelkeznek. Zihálsz. Nem kapsz levegőt.*

*De a rúzsért cserébe – vörös papírkendőket találtam
a zakóban – azt hiszem a rúzsért cserébe elviszlek majd
vacsorázni. Megtörlöm a szád, te felnézel, ölelsz, csókot adsz.
Kint lassan havazni kezd, és az ablakokat idővel hó fedi majd.*

Ádvent

1.

*Itt most gondos készülődés van.
Előtte mindennek. Előtte utoljára.
Mert egyelőre jobb nem tükörbe nézni.
Hogy már megint elkövettem,
hogy elfogom, hogy most követem el.
Még a semmit. Még a mindent.
Ez most utoljára van. Ez a gondos készülődés.*

2.

*Elképzeltem a szobád.
Elképzeltem, ahogy felkötöd, kiengeded hajad.
Elképzeltem, ahogy leveszed ruháid,
ahogy a bőröd, nyálkahártyáid puszta
egyszerűségükben állnak ott, tükreid előtt.
Tovább az üregeket, szervek húsos falát
elképzeltem véred áramlását, idegeid áramvonalát.
Aztán, ahogy eltakarod mindezt. Fehérneműk.
Fényes ruhák. Ünnepe van. Tükreid előtt
gondos készülődés.*

3.

*Tükreidben: férfi, nő. Külön élet. Külön ágy.
Előtte mindennek, előtte, utoljára.
Itt most gondos készülődés van.
Elképzeltem,
ahogy felkötöm, kiengedem hajad,
ahogy leveszem ruháid,
ahogy bőröd, nyálkahártyáid
puszta tisztaságban,
előtte mindennek
állnak ott tükreid előtt
és kezem – üres férfikéz –
csípőd átkarolja
öled körbeöleli,
majd fényes ruhát terít
csókot ad, tükörbe néz.*

*Itt most gondos készülődés.
Tükreidben minden megtörtént.*

4.

*(Reggelre befagyott a város,
hajnalban elindultam megkeresni
téged az egyre lassabb hóesésben.)*

Súlyos tájak

1.

*Az ölelések lényegében
kitöltik az időt, azt hiszem.
Lényegében, ha van célunk is,
ha egyáltalán volt is valaha,
az idő tisztos kitöltése csak.
Tél van. Nincs alakod.
A tájnak meg csak súlya van.
A falaknak hangja van.
A csendnek dobhártyája van.
Ha van, akkor volt,
ha lesz, akkor sosincs.*

*Együtt kiáltjuk, egymásnak dőlve,
lényegében kiegészítve egymást
bele a szűk télbe: vége van.
Ha egyáltalán van célja,
ha egyáltalán volt is valaha.*

2.

*Csak elképzelni tudom tested körvonalát,
a mellék ép szélén a hámat,
a szegycsontod két anyajegyét,
és a derekadról is lényegében
emlékeim ha lehetnek,
két gödör, két rögzítés,
szárnyaid esetleg, ha lehettek,
ha beszélhetünk szárnyakról egyáltalán.*

*De az ölelések kitöltik az időt,
ha van is célja, ha volt is egyáltalán,
ha lesz valaha, ha nem az idő tisztos
kitöltése csak,
ha nem sietnék eléd,
ha nem szorítana a tél,
ha nem csak súlya lenne közös talajunknak,
ha falaknak csendje lenne,
a hangnak dobhártyája,
ha el tudnám képzelni
tested körvonalát,
az egész mit se számítana,
hiszen lényegében
ez nem rólam szól,*

*az egésznek múltja van,
az egészből csak annyi lenne igaz,
mint szárnyak derekadból,
mint a két rögzítés, a két gödör,
amihez nekem egyelőre nincs közöm.*

3.

*Emberek beszélnek mögöttünk: vége van,
de ha volt célja is egyáltalán,
lényegében lehet is,
súlyos tájak között lépkedünk,
ha van, akkor múltja van,
ha lesz, akkor sosem volt.*